

στατευόμενό του. Το κεφάλι του άθθα έφτανε μόλις ως τον ώμο του Πώλ, που ήταν παλιός συμμαθητής του και με τον όποιο τον συνέδεε πάντοτε μία σταθερή φιλία. Στο μελαγχρόνιο του πρόσωπο τ'ά μάτια του έλαμπαν από ζωή κ' έξυπνάδα. Αύτος ό κοινός άνθρωπος φαινόταν άκούραστος και τίποτε δεν τον σταματούσε στο ζήλο του.

Ο Ροβέρτος πλησίασε τον άθθα και τον Πώλ. Νεώτερος άπ' αυτούς, έλεγε πως ήταν μαθητής τους. Και πράγματι, ό Πώλ κ' ό Λούι είχαν προσαπολάβει την ψυχή του, από τη νεανική του ήλικια, προς τ' έργα της φιλανθρωπίας και της αγάπης των ταπεινών.

Πήγαινε κ' έπισκεπτόταν τους δυστυχισμένους, έκανε ήθικές διαλέξεις στους νέους, ζούσε μια ζωή ύποδειγματική. Πολλοί μάλιστα έλεγαν γι' αυτόν: «Θά θαρτή σε κανένα μοναστήρι». Μά είχε φράσει τ'ά εικόσιπέντε του χρόνια και τίποτε τέτοιο δεν είχε συμβεί.

—Δέν ες βλέπουμε πειά συχνά στο Βαρλωνών παρατήρησε ό κ. ντέ Φόρς.

—Ήμουν πολύ άπασαχολημένος με άναζητήσεις στ' άρχαια γιά τό νεο έργο που έτοιμάζω...

—Ήλιπας θά είνε ιστορικό;

—Ναί, θά περιέχει διάφορα έπεισόδια σχετικά με την έπαρχια μας...

—Πολύ ώφραία!... Πρέπει ό καθένας νά φροντίζη νά κάνει γνωστή την έπαρχια του, νά τραγουδήσει τις παλιές δόξες της Γαλλίας μας και νά υπερασπίσει τις παραδόσεις μας.Θά γίνης ένας άπό τους ήπιότες αυτούς της πέννας, αγάπητέ μου Ροβέρτε...

Ή ώφραία άνδρική φυσιογνωμία του κ. ντέ Φόρς φωτιζόταν άπό ένα χαμόγελο. Ο Ροβέρτος άπάντησε με κάποιο ένθουσιασμό στη φωνή του:

—Είνε τ' όνειρό μου!

Ο άθθας τον χτύπησε στον ώμο και τού είπε:

—Μπορείς νά τό πραγματοποιήσης, ξεάδελφε... Έχεις άρκετό τάλαντο γι' αυτό!.. Χρησιμοποίησε τό γιά καλό, γιάτί άλλωδως προτιμώτερο είνε νά ή γραφή καθόλου...

Ο Ροβέρτος τού άπάντησε σοβαρά:

—Ξέρεις καλά, ότι δέν πρέπει νά φοβάσαι τίποτε άπ' αυτής της άπόφθεως...

Έντωμεταξύ, ή τρεις γυναίκες κουβένταζαν γιά τό «Σπίτι με τις Πασαγαλιές» και ή «Ανα ντέ Φόρς δέν έκρυβε την στενοχώρια της που θά έγκαθίσταντο ξένοι σ' αυτή την κατοικία που ήταν κοντά στην ιδιοκτησία τους...

—...Ο λαμπρός κ. ντέ Ρομπέν, έλεγε, ήταν ένας τόσο ευάριστος γείτονας. Ξέρετε, αγάπητέ φίλη, τίποτε σχετικώς μ' αυτούς τούς Κερβάλ;

—Ελάχιστα πράγματα. Ο πατέρας είχε δημιουργήσει μία λαμπρή θ'... ή θιομηχανία. Μά μία σοβαρή νευρασθένεια τον έκανε νά εγκαταλείψη τ'ά πάντα γιά νά θεραπευθή. Έχει δύο κόρες, τή μία πολύ λεπτή ύγιας, κ' ένα γυιό δικηγόρο τού Παρισι. Λένε πως είνε πολύ κοσμικό!... Μά δέν ξέρω τίποτε περισσότερο σχετικώς...

—Θά μάθουμε μόνοι μας όταν θά φτάσουν εδώ... Πώλ, μού φαίνεται πως είνε ώρα νά γυρίσουμε στό Βαρλωνών... Τό παιδάκι μας θά μας περιμένει άναπόμονα.

—Και σεις, κυρία, άναπομείνετε πολύ νά τό ξαναδηίτε, παρατήρησε ό άθθας Τρεμπρ, χαμογελώντας. Ξέρουμε πόσο τό λατρεύετε...

Ή «Ανα τού άπάντησε με θέρημ:

—Είνε τόσο ώφραίο νά δίνη καιεις ό,τι μπορεί άπ' τον έαυτό του τό παιδί του...

—Ναί, είνε πολύ ώφραίο... έπεε κ' ή κ. Βιλάν. Είνε μία άπό τις εύτυχίες μας.

Και τό καθαρό της βλέμμα, καθώς έπαισε τ'ά λόγια αυτά, άδειξε την Άλική κ' έπειτα, γιά περισσότερο ώρα, τον Ροβέρτο. Ο νέος αυτός είχε άλλους πολύ λεπτή κ' ή μητέρα του τού είχε δώσει τό μεγαλύτερο μέρος τού έαυτού της, τού καιρού της, της ύγιας, της—και ίσως της καρδιάς της...

Ή Άλική κ' ό Ροβέρτος συνάδουσαν τούς ξένους τους ως τό άμάξι τους που τούς περιέμενε στην εισόδου τού σπιτιού. Ο Ροβέρτος έναγαγίσε μόνος τού σαλόνι, όπου ή μητέρα τού κουβένταζε με τον άθθα Τρεμπρ, που ήταν έτοιμος κ' αυτός νά φύγη.

—Είνε ύπεροχο ό νεαρός αυτός πυργοδεσπότης, έλεγε ό κληρικός. Ή κ. ντέ Φόρς, που είνε τόσο άφροσύμη ότ'α καθήκονα της ως μητέρας και ούζυγου, δίνει τό λαμπρότερο παράδειγμα στον τόπο...

Ή κ. Βιλάν τον έπεδοκίμασε με μία κίνηση και πρόσθεσε:

—Ναί, άποτελεί ένα ζωντανό παράδειγμα γιά όλες τις νέες γυναίκες...

Ο Ροβέρτος έπεε κ' αυτός σκερτικώς:

—Ναί, είνε ύπεροχη άποστολή γιά ένα ούζυγο νά φέρη έτσι

τή γυναίκα του στη γνώση της άληθείας.

Και κυττάζοντας τη μητέρα του, έπρόσθεσε:

—Μά τό καλύτερο είνε νά θρική καιεις μία ούζυγο, όπως εσεις, μαμά...

Ή κ. Βιλάν γύρισε και τον κύτταξε δρβιο μπροστά της, νέο και γοητευτικό, με τό άραίο άθλόλο βλέμμα του. Τά μάτια της φωτιζήκαν άπό ένα τρυφερό χαμόγελο, που θρική μέσως άνατάκλασι σ'ά μάτια τού Ροβέρτου.

—Επιθυμείς νά παντρευτής, παιδί μου; τόν ρώτησε.

—Μά όχι... Ούτε τό σκέφτηκα καν...

—Είσαι εικόσιπέντε χρόνων... Έχεις καιρό ακόμα...

—Ω! ναι, έχω καιρό! έπανελάθε ό Ροβέρτος μ' ένα γαλήνιο χαμόγελο.

II

Ή ώρα σήμαινε πέντε στο ρολόι της Άγίας Καικιλίας. Τώρα που ό ήλιος έγερνε προς τη δύση του, τό φός άπλωνόταν γλυκύτερο. Ο Ροβέρτος έκανε τον περίπατό του άνάμεσα άπό τις λευκές έθωχικές βίλλες και γύρισε προς τό σπίτι του, όταν έξαφνα μπροστά στην εισόδου του είνε σταματημένο έν άμάξι...

Ο Ροβέρτος, ό όποιος ήξερε όλα τ' άμάξια τού τόπου, σκέφτηκε: —Δέν είδα ποτέ μου αυτό τό άμάξι. Θά είνε ξένο ίσως...

Μπαίνοντας μέσα, ρώτησε μία καμαριέρα.

—Ποιοι είνε κάτω, Εύγενία;

—Οι νέοι ένοικοι τού σπιτιού με τις Πασαγαλιές...

—Α! Οί Κερβάλ! έκανε ό Ροβέρτος μ' άδιαφορία...

—Έπειτ' άπό δέκα λεπτά, ό Ροβέρτος, άφού έμαθε ρούχα, δγική στο παράθυρο τού δωματίου του γιά ν' άντανεύσει λίγο καθαρό άέρα... Ξαφνίστηκε όμως βλέποντας μία κομψή νέα κάτω στον κήπο... Ποιά νά ήταν τάχα!...

Μά σε λίγο άποτραβήθηκε άπό τό παράθυρο, ξεχνώντας όλωσδιόλου την άγνωστη... Αυτό τό θράδυ, ένιωθε μεγάλη διάθεση νά έργαστή... Τό δωμάτιο τού φαινόταν πολύ πνιγρό... Κατέθηκε λοιπόν στον κήπο και κατέφυγε σέ μία γωνία που τού άρεσε νά γράψη... Ο Ροβέρτος έγκαταστάθηκε εκεί, πήρε τ'ά χειρόγραφα του κ' άφοσίωθηκε σ' αυτά...

Ανάμεσα άπ' τ'ά κλαδιά των κληματαδιών, ό ήλιος γλυτροδούσε, ρίχνοντας τις τελευταίες του άχτίνες επάνω σ'ά μάλλια του. Ο άέρας ήταν γεμάτος άπό τ' άρώματα των λουλουδιών κ' ό Ροβέρτος τ' άνένπνεε μ' εύχαρίστηση...

Έξαφνα, ένα γυναικείο γέλιο, δροσερό και γλυκό, άκούστηκε μέσα στον σιωπηλό κήπο. Ο Ροβέρτος τέντωσε τ' αυτιά του. Δέν ήταν τό γέλιο της αεοφανής τού Άλικης. Ούτε κ' ή φωνή της ήταν αυτή ή ώφραία και μελωδική φωνή που άκουσε άμέσως μετά τ'ά γέλια.

Ο Ροβέρτος σήκωσε τό κεφάλι του και είδε την Άλική. Κοντά της όμως στεκόταν μία άλλη νέα, πιο ψηλή, με μύθ ρούχα... Ήταν ή ίδια νέα που είχε δη προηγουμένως άπό τό παράθυρο.

—Α! συγγνώμη! τού φώναξε ή Άλική. Δέν ήξερα πως είσαι εδώ, Ροβέρτε... Έδειχνα στή δεσποινίδα Κερβάλ τ'ά άνθη μας...

Και γυρίζοντας προς τη νέα, έπρόσθεσε:

—Δεσποινίς, σ'α παρουσιάζω τον δεύτερο άδελφό μου Ροβέρτο...

Ή τις Κερβάλ έκανε μερικά έθήματα προς τό Ροβέρτο, ό όποιος ύποκλίθηκε.

—Λυτ'άμαι πολύ που σ'α άνησούχα, χωρίς νά τό θέλω, κύριε...

Ή φωνή της ήταν γλυκεία, άλλόκοτα συναρπαστική, μία δροσερή μουσική γιά τ' αυτιά...

—...Λυτ'άμαι ακόμα περισσότερο, έπρόσθεσε, γιάτί καθώς βλέπω, σ'ας δέχασα στο γράμμα των ώφραίων σ'ας σκέφω, τις όποιες τόσο άπλάσια στή «Σκία τού έρχεται».

Καθώς τού μιλούσε, τον κύτταζε τό πρόσωπο, χωρίς την παραμικρή στενοχώρια. Τά μάτια της είχαν μία άόριστη άπόγωση—μαύρη, πράσινη,—που δέν μπορούσε κανείς νά την καθορίση... Μακρυνές κωπινές βλέφαριδες τ'ά δόλωναν με τον κινούμενο ροκίο τους... Μία ζωή γεμάτη φλόγα φαινόταν μέσα στις ματιές της, που χάιδευαν τον ανομιλητή της και που έδιναν μία ξεχωριστή γοητεία στή φυσιογνωμία της, μία γοητεία που έκανε άμέσως μεγάλη έντύπωση στό Ροβέρτο.

—Πώς, δεσποινίς, τις έπτε χαμογελώντας, μου κάνετε την τιμή νά έκτιμάτε κώπως τό πρώτο φιλολογικό έργο ενός άρχαίου;

—Είνος άρχαρίου που θά γίνη σέ λίγο διάδασκαλος, τού άπάντησε ή Ισαβέλλα Κερβάλ. Βρήκα γιές τό θλιβόλο σ'α τ'ό θλιβόλο της τού Σπιτιού με τις Πασαγαλιές, και τό διάβασα άπό τίς μύαν άκρη στην άλλη γωνία νά σταθώ όποτε στιγμή. Σημείωσε έντοσίως, ότι δέν συμμερίζομαι τις θρησκευτικές πεποιθήσεις που διατυπώνετε σ' αυτό... Προτιμώ ν'ας τό π' αυτό άμέσως με όλη μου την έλικρίνεια, άφού, έλπίζω, θά συναντάμεθα συχνά, τώρα που είμαστε γείτονας... Ή άδελφή μου κ' έγω

Ξαφνίστηκε, βλέποντας μία ξανθή νέα στον κήπο...

ζώμα έντελώς ανέκφραστη από θρησκευτικής απόψεως...

—Έλεγε τα λόγια αυτά, χωρίς να θέλει να κάνει επίδειξη. Κ' η ύποληξη της ελκρινείας έκανε έντύπωση στο Ροβέρτο, ο οποίος δυσπιστούσε πάντοτε στις γυναίκες με τις ελεύθερες ιδέες...

—Όσο γι' αυτό, λυπούμαι για σάς, δεσποινίς... Αυτό όμως δίνει ένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον στην κρίση σας γι' αυτό το θέλαιο, που είναι έργο ενός πιστού, ενός καθολικού πεπεισμένου...

—Ο Ροβέρτος είπε αυτά τα λόγια για να καταλάβουν μιάς ξέ, άρχης ο Κερβάλ, ότι υπήρχε μια άδυσος μεταξύ των ιδεών τους και των ιδεών της οικογενείας Βιλάν.

—Ένα πολύ λεπτό και γοητευτικό χαμόγελο μισάοιζε τα τριανταφυλλένια χείλη της 'Ισαβέλλας, που ήταν έντελώς άβασρα...

—Κι' όμως, τού είπε, έλπιζω, ότι θα συννοηθώ... 'Ο πατέρας μου μάς έμαθε να σεβόμαστε όλες τις γνώμες... Μέσ' το θέλαιο σας, αναπτύξατε τις δικές σας, μ' ένα τέτοιο ιδεώδη τρόπο, ώστε αναρωτιέμαι αν υπήρχαν ποτέ ψυχές που να σκεφτόντουσαν έτσι...

—Μάλιστα, δεσποινίς... 'Η ψυχές των αγίων...

—Υπάρχουν άκομα και σήμερα τέτοιες ψυχές;...

—Μάλιστα, χάρις στο Θεό!...

—Έσείς, τώσ;...

Και, καθώς έλεγε τα λόγια αυτά, η 'Ισαβέλλα γελούσε και τα μάτια της έλαμπαν από ένα φως πρόχαρο, θαμνωτικό...

—'Αλλοίμονο, όχι! άπάντησε ο Ροβέρτος. Είμαι τόσο μακριά από το να διεκδικώ αυτό τον τίτλο... Δεν είμαι παρά ένας φτωχός άνθρωπος άτελής...

—Μά ο οποίος ξέρει να περιγράψει περίφημα πράγματα τόσο τέλεια... 'Όταν άρθήτε στο «Σπιτι με τις Πασχαλιές» θα κουβεντιάσουμε για δ' αυτά. 'Η δεσποινίς άδελφή σας μού είπε, ότι δεν σας άρσεται το τέχνος κι' ότι προτιμάτε τη μουσική και τη φιλολογία...

—'Επειδή κ' έγώ έχω τα ίδια γούστα, θα συννοηθώμε πολύ καλά...

—Μέ λύπη μου, θεωρώ καθήκον μου να σας πώ, δεσποινίς, ότι ή άσυχολίες μου δεν μού άφίνουν καιρό διαθέσιμο για την κοσμική κίνηση...

—Μά δεν θα έχουμε κοσμική κίνηση στο σπίτι μας! φώναξε γελώντας η 'Ισαβέλλα. Εξ αίτίας της ύγείας της άδελφής μου, ή όποια άπαιτεί γαλήνη, θα ζήσουμε πολύ άπλά... Στο «Σπιτι με τις Πασχαλιές» δεν θα γίνουν παρά μερικές μικρές συγκεντρώσεις, χωρίς άξιώσεις κοσμικής κίνησης, στις όποιες καθέννας θα είναι ελεύθερος να διασκεδάσει κατά τη διάθεσή του...

—Υπολογίζουμε ότι ή έχουμε σ' αυτές όλη την οικογένεια Βιλάν, χωρίς εξαίρεση...

—Τό θέλημα της 'Ισαβέλλας γύρισε προς την 'Αλική, έπειτα ξαναγύρισε στο Ροβέρτο και προσήλωθηκε σ' αυτόν με ένα είδος χαριτωμένης οικείας.

—'Η 'Αλική είπε αυθόρμητα:

—Είστε πολύ άξιογάμητη, δεσποινίς... Θα είμαι πολύ εύτυχης να δεχτώ την πρόσκλησή σας...

—'Ο Ροβέρτος ζήτησε. 'Ο έγωισμός του ικανοποιείτο από τη ζωνηρή επίθυμια που εξέφραζε τόσο ζωνρά τό θέλημα της άδελφής Κερβάλ. Καταλάβαινε, πώς σ' αυτόν ιδιαιτέρως άπευθυνόταν ή πρόσκληση. 'Ηθελαν να έχουν στο «Σπιτι με τις Πασχαλιές» ένα νεαρό φιλομένο συγγράφα, που θα γινόταν ίσως διδάκκαλος άδριο. Και αυτή ή νεαρή Παρισινή τού τό ζητούσε αυτό ως χάρη.

—Δέν μπορώ ν' άρνηθώ, σκέπτηκε.

Και με τη σειρά του, άπάντησε:

—Θά κάνω ό,τι μπορώ για να συνοδεύσω τη μητέρα μου και την άδελφή μου στο σπίτι σας, δεσποινίς...

—'Α! πολύ καλά!... Θα κουβεντιάσουμε για χίλια πράγματα... Και τώρα άποσύρομαι γιατί θέλω πώς σας άνησχησα πολύ...

—'Ο Ροβέρτος διαμαρτυρήθηκε μ' εύγένεια:

—Μά όχι... 'Η άδελφή μου, είπατε, σας έδειχνε τα λουλούδια...

—Μάλιστα... Δεν είδα ποτέ μου τόσο ωραία τριαντάφυλλα, όπως τού κήπου σας... 'Γι' άποχρώσεις θαυμάσιες...

—Θά σας κόψω ένα, είπε ή 'Αλική.

Και άπλωσε τό χέρι της για να φτάσει ένα ωραίο λευκό τριαντάφυλλο...

Μά ή 'Ισαβέλλα την σταμάτησε με μία κίνηση.

—'Αν μού επιτρέψουν να σας πώ τό γούστο μου, είπε, θα προτιμούσα μάλλον αυτό εκεί... Ναι... Αυτό τό κρέμ τριαντάφυλλο είναι ύπεροχο...

Και της έδειξε ένα μεγάλο τριαντάφυλλο, τού θριακόταν ακριβώς πάνω άπό τό κεφάλι τού Ροβέρτου.

—'Η 'Αλική επειδή δεν μπορούσε να τό φτάσει, είπε στον άδελφό της:

—Τό κόβεις, ά παρακαλώ...

—'Ο Ροβέρτος ύμωσε τό χέρι του, έκοψε τό τριαντάφυλλο και τό προσέφερε στην 'Ισαβέλλα. 'Εκείνη τον ευχαρίστησε με χάρη, χαμογελώντας θελκτικά. Κ' έπειτα, με τα λεπτά δάχτυλά της τό κάρφωσε πλάι στο τεκολετό της που ήρνε να φαίνεται μια σκεπτική επιδερμίδα. 'Η κίνησης της ήταν ζωνρές, μα τό λεπτό και λυγροτό κορμί της διατηρούσε μια χάρη λίγο νοσηλική...

—Είπε καλά έδώ... είπε.

—'Η έρώτησις άπευθυνόταν στο Ροβέρτο.

—Είπε κάπως μεγάλο γι' αυτό τό σκοπό, μού φαίνεται, της άπάντησε.

—Καθόλου... 'Ετσι μεγάλα τα θέλει ή μόδα... 'Εξ άλλου, είναι πολύ χαριτωμένο... Δεν θριασκετε;

—Μ' άχτίδα ήλιου έπασε εκείνη τη στιγμή τό πρόσωπο της 'Ισαβέλλας. 'Η επιδερμίδα της παρουσιάστηκε τότε με όλη την ύπεροχη λευκότητά της και τα κόκκινα χείλη της φάνηκαν να ζωνηροχουν άκοχη πιο πολύ... 'Η νέα κόρη είχε γείρει έλασρά τό κεφάλι της προς τα πίσω και τό μάτια της έλαμπαν κάτω άπ' την έαυθη λάμψη που τό φωτίε...

—'Ο Ροβέρτος άπάντησε με κάποια μηχανική ζωνηρότητα.

—Ναι, είναι πολύ χαριτωμένο...

—'Η 'Ισαβέλλα έκανε μία νέα κίνηση και τό πρόσωπό της γύρισε πάλι στον ίακιο. 'Η λάμψη των ματιών της ήπρε κάποια γλυκύτητα και τα χείλη της μισάοιζαν σ' ένα χαμόγελο που άπεκάλυψε τα ύπεροχα μαργαριταρένια δόντια της.

—Έδωσε τό χέρι της στο Ροβέρτο και τό είπε:

—Τώρα σας άφήνωμε. Σας ένοχλόησαμε πάρα πολύ!... Σας περιμένουμε στο «Σπιτι με τις Πασχαλιές».

—'Ο Ροβέρτος, όρθιος, παρακολούθησε με τό θέλημα τις δύο γυναίκες, που άποιακρινότουσαν. 'Η 'Ισαβέλλα φαινόταν πιο λεπτή, πιο κομψή άκομα, πλάι στην 'Αλική που ήταν κάπως εύρωστη. 'Όταν έρτασε στην άκρη τού κήπου, έβριξε μία ματιά γύρω της και είπε με τη γλυκεία φωνή της:

—Είπε ύπεροχα έδώ...

Και ο Ροβέρτος είδε να λάμπουν γλυκά, προσηλωμένα άπάνω του τα γαϊδευτικά της μάτια...

Προσάθηκε τότε να ξαναρχίσει την εργασία του. Μά τώρα πεία, όλες ή ιδέες που πλημμύριζαν προηγουμένως τό κεφάλι του, είχαν διαλυθώ. Με μία κίνηση άκεφιας, μάζεψε τα χειρόγραφα του. Αυτή ή ξένη του είχε κάνει να χάσει μία δόκλιχη ώρα, κατά την όποια ή εργασία του θα είχε προαχρήσει πολύ... 'Εξ άλλου, της είχε ύποσβεθί πώς θα πήγαινε στο «Σπιτι με τις Πασχαλιές». Δεν μπορούσε θέβαινα ν' άρνηθώ, χωρίς να δεχτεί άγνησις... Μά ό,τι να έκανε αυτή την έπίσκεψη, θα άπέσπευγε να δεχτεί κάθε άλλη πρόσκληση... Κ' ή μητέρα του άσφαλώς θα έκανε τό ίδιο... Αυτό τό σπίτι θα ήταν χωρίς άλλο διαφορετικό άπ' αυτά, στα όποια είχαν συνηθίσει να συγχάζουν κι' αυτές ή κοσμικές νέες, ή όποιες με τις ελεύθερες αντίληψεις τους δεν έπρεπε να έχουν καμμία έπικωνονία με την χριστιανική καθολική κοινωνία τού Σαρζέ.

—'Ο Ροβέρτος στήριξε τό μετώπο του στο χέρι του. 'Η σύνομη έμφάνισις της ζένης, τού προκαλούσε τώρα μία μικρή άναγκησι. Συλλογίστηκε: «Αυτή ή νέα είναι χωρίς άλλο μία τέλεια κοκέτα... 'Εχει ένα τρόπο τού κινάξει...»

Μά έπειτ' άπό μία στιγμή, ενώ τό δνειροπόλο θέλημα του πλανόταν μέσα στον κήπο, όπου άβλεπαι άκόμα, μέσ' στο σκοτάδι που έπεφτε, μερικές άχτίτες φωτός, άναπόλησε τη ράθυμη και γοητευτική χάρη της 'Ισαβέλλας και τού φάνηκε πως είδε να λάμπουν προσηλωμένα άπάνω του τα μάτια της, με τις έλαλασσόμενες άποχρώσεις, τα έκθαμβωτικά μάτια της, που έκλειναν τόση ζωή και κάποιο συνταρακτικό μυστήριο.

Καθώς τού μιλούσε, τόν κινάξε στο πρόσωπο...

ή μητέρα του άσφαλώς θα έκανε τό ίδιο... Αυτό τό σπίτι θα ήταν χωρίς άλλο διαφορετικό άπ' αυτά, στα όποια είχαν συνηθίσει να συγχάζουν κι' αυτές ή κοσμικές νέες, ή όποιες με τις ελεύθερες αντίληψεις τους δεν έπρεπε να έχουν καμμία έπικωνονία με την χριστιανική καθολική κοινωνία τού Σαρζέ.

—'Ο Ροβέρτος στήριξε τό μετώπο του στο χέρι του. 'Η σύνομη έμφάνισις της ζένης, τού προκαλούσε τώρα μία μικρή άναγκησι. Συλλογίστηκε: «Αυτή ή νέα είναι χωρίς άλλο μία τέλεια κοκέτα... 'Εχει ένα τρόπο τού κινάξει...»

Μά έπειτ' άπό μία στιγμή, ενώ τό δνειροπόλο θέλημα του πλανόταν μέσα στον κήπο, όπου άβλεπαι άκόμα, μέσ' στο σκοτάδι που έπεφτε, μερικές άχτίτες φωτός, άναπόλησε τη ράθυμη και γοητευτική χάρη της 'Ισαβέλλας και τού φάνηκε πως είδε να λάμπουν προσηλωμένα άπάνω του τα μάτια της, με τις έλαλασσόμενες άποχρώσεις, τα έκθαμβωτικά μάτια της, που έκλειναν τόση ζωή και κάποιο συνταρακτικό μυστήριο.

—'Ο Ροβέρτος στήριξε τό μετώπο του στο χέρι του. 'Η σύνομη έμφάνισις της ζένης, τού προκαλούσε τώρα μία μικρή άναγκησι. Συλλογίστηκε: «Αυτή ή νέα είναι χωρίς άλλο μία τέλεια κοκέτα... 'Εχει ένα τρόπο τού κινάξει...»

Μά έπειτ' άπό μία στιγμή, ενώ τό δνειροπόλο θέλημα του πλανόταν μέσα στον κήπο, όπου άβλεπαι άκόμα, μέσ' στο σκοτάδι που έπεφτε, μερικές άχτίτες φωτός, άναπόλησε τη ράθυμη και γοητευτική χάρη της 'Ισαβέλλας και τού φάνηκε πως είδε να λάμπουν προσηλωμένα άπάνω του τα μάτια της, με τις έλαλασσόμενες άποχρώσεις, τα έκθαμβωτικά μάτια της, που έκλειναν τόση ζωή και κάποιο συνταρακτικό μυστήριο.

—'Ο Ροβέρτος στήριξε τό μετώπο του στο χέρι του. 'Η σύνομη έμφάνισις της ζένης, τού προκαλούσε τώρα μία μικρή άναγκησι. Συλλογίστηκε: «Αυτή ή νέα είναι χωρίς άλλο μία τέλεια κοκέτα... 'Εχει ένα τρόπο τού κινάξει...»

Μά έπειτ' άπό μία στιγμή, ενώ τό δνειροπόλο θέλημα του πλανόταν μέσα στον κήπο, όπου άβλεπαι άκόμα, μέσ' στο σκοτάδι που έπεφτε, μερικές άχτίτες φωτός, άναπόλησε τη ράθυμη και γοητευτική χάρη της 'Ισαβέλλας και τού φάνηκε πως είδε να λάμπουν προσηλωμένα άπάνω του τα μάτια της, με τις έλαλασσόμενες άποχρώσεις, τα έκθαμβωτικά μάτια της, που έκλειναν τόση ζωή και κάποιο συνταρακτικό μυστήριο.

—'Ο Ροβέρτος στήριξε τό μετώπο του στο χέρι του. 'Η σύνομη έμφάνισις της ζένης, τού προκαλούσε τώρα μία μικρή άναγκησι. Συλλογίστηκε: «Αυτή ή νέα είναι χωρίς άλλο μία τέλεια κοκέτα... 'Εχει ένα τρόπο τού κινάξει...»

Μά έπειτ' άπό μία στιγμή, ενώ τό δνειροπόλο θέλημα του πλανόταν μέσα στον κήπο, όπου άβλεπαι άκόμα, μέσ' στο σκοτάδι που έπεφτε, μερικές άχτίτες φωτός, άναπόλησε τη ράθυμη και γοητευτική χάρη της 'Ισαβέλλας και τού φάνηκε πως είδε να λάμπουν προσηλωμένα άπάνω του τα μάτια της, με τις έλαλασσόμενες άποχρώσεις, τα έκθαμβωτικά μάτια της, που έκλειναν τόση ζωή και κάποιο συνταρακτικό μυστήριο.

—'Ο Ροβέρτος στήριξε τό μετώπο του στο χέρι του. 'Η σύνομη έμφάνισις της ζένης, τού προκαλούσε τώρα μία μικρή άναγκησι. Συλλογίστηκε: «Αυτή ή νέα είναι χωρίς άλλο μία τέλεια κοκέτα... 'Εχει ένα τρόπο τού κινάξει...»

Μά έπειτ' άπό μία στιγμή, ενώ τό δνειροπόλο θέλημα του πλανόταν μέσα στον κήπο, όπου άβλεπαι άκόμα, μέσ' στο σκοτάδι που έπεφτε, μερικές άχτίτες φωτός, άναπόλησε τη ράθυμη και γοητευτική χάρη της 'Ισαβέλλας και τού φάνηκε πως είδε να λάμπουν προσηλωμένα άπάνω του τα μάτια της, με τις έλαλασσόμενες άποχρώσεις, τα έκθαμβωτικά μάτια της, που έκλειναν τόση ζωή και κάποιο συνταρακτικό μυστήριο.

—'Ο Ροβέρτος στήριξε τό μετώπο του στο χέρι του. 'Η σύνομη έμφάνισις της ζένης, τού προκαλούσε τώρα μία μικρή άναγκησι. Συλλογίστηκε: «Αυτή ή νέα είναι χωρίς άλλο μία τέλεια κοκέτα... 'Εχει ένα τρόπο τού κινάξει...»

Μά έπειτ' άπό μία στιγμή, ενώ τό δνειροπόλο θέλημα του πλανόταν μέσα στον κήπο, όπου άβλεπαι άκόμα, μέσ' στο σκοτάδι που έπεφτε, μερικές άχτίτες φωτός, άναπόλησε τη ράθυμη και γοητευτική χάρη της 'Ισαβέλλας και τού φάνηκε πως είδε να λάμπουν προσηλωμένα άπάνω του τα μάτια της, με τις έλαλασσόμενες άποχρώσεις, τα έκθαμβωτικά μάτια της, που έκλειναν τόση ζωή και κάποιο συνταρακτικό μυστήριο.

—'Ο Ροβέρτος στήριξε τό μετώπο του στο χέρι του. 'Η σύνομη έμφάνισις της ζένης, τού προκαλούσε τώρα μία μικρή άναγκησι. Συλλογίστηκε: «Αυτή ή νέα είναι χωρίς άλλο μία τέλεια κοκέτα... 'Εχει ένα τρόπο τού κινάξει...»

Μά έπειτ' άπό μία στιγμή, ενώ τό δνειροπόλο θέλημα του πλανόταν μέσα στον κήπο, όπου άβλεπαι άκόμα, μέσ' στο σκοτάδι που έπεφτε, μερικές άχτίτες φωτός, άναπόλησε τη ράθυμη και γοητευτική χάρη της 'Ισαβέλλας και τού φάνηκε πως είδε να λάμπουν προσηλωμένα άπάνω του τα μάτια της, με τις έλαλασσόμενες άποχρώσεις, τα έκθαμβωτικά μάτια της, που έκλειναν τόση ζωή και κάποιο συνταρακτικό μυστήριο.

—'Ο Ροβέρτος στήριξε τό μετώπο του στο χέρι του. 'Η σύνομη έμφάνισις της ζένης, τού προκαλούσε τώρα μία μικρή άναγκησι. Συλλογίστηκε: «Αυτή ή νέα είναι χωρίς άλλο μία τέλεια κοκέτα... 'Εχει ένα τρόπο τού κινάξει...»

Μά έπειτ' άπό μία στιγμή, ενώ τό δνειροπόλο θέλημα του πλανόταν μέσα στον κήπο, όπου άβλεπαι άκόμα, μέσ' στο σκοτάδι που έπεφτε, μερικές άχτίτες φωτός, άναπόλησε τη ράθυμη και γοητευτική χάρη της 'Ισαβέλλας και τού φάνηκε πως είδε να λάμπουν προσηλωμένα άπάνω του τα μάτια της, με τις έλαλασσόμενες άποχρώσεις, τα έκθαμβωτικά μάτια της, που έκλειναν τόση ζωή και κάποιο συνταρακτικό μυστήριο.

—'Ο Ροβέρτος στήριξε τό μετώπο του στο χέρι του. 'Η σύνομη έμφάνισις της ζένης, τού προκαλούσε τώρα μία μικρή άναγκησι. Συλλογίστηκε: «Αυτή ή νέα είναι χωρίς άλλο μία τέλεια κοκέτα... 'Εχει ένα τρόπο τού κινάξει...»

Μά έπειτ' άπό μία στιγμή, ενώ τό δνειροπόλο θέλημα του πλανόταν μέσα στον κήπο, όπου άβλεπαι άκόμα, μέσ' στο σκοτάδι που έπεφτε, μερικές άχτίτες φωτός, άναπόλησε τη ράθυμη και γοητευτική χάρη της 'Ισαβέλλας και τού φάνηκε πως είδε να λάμπουν προσηλωμένα άπάνω του τα μάτια της, με τις έλαλασσόμενες άποχρώσεις, τα έκθαμβωτικά μάτια της, που έκλειναν τόση ζωή και κάποιο συνταρακτικό μυστήριο.

—'Ο Ροβέρτος στήριξε τό μετώπο του στο χέρι του. 'Η σύνομη έμφάνισις της ζένης, τού προκαλούσε τώρα μία μικρή άναγκησι. Συλλογίστηκε: «Αυτή ή νέα είναι χωρίς άλλο μία τέλεια κοκέτα... 'Εχει ένα τρόπο τού κινάξει...»

Μά έπειτ' άπό μία στιγμή, ενώ τό δνειροπόλο θέλημα του πλανόταν μέσα στον κήπο, όπου άβλεπαι άκόμα, μέσ' στο σκοτάδι που έπεφτε, μερικές άχτίτες φωτός, άναπόλησε τη ράθυμη και γοητευτική χάρη της 'Ισαβέλλας και τού φάνηκε πως είδε να λάμπουν προσηλωμένα άπάνω του τα μάτια της, με τις έλαλασσόμενες άποχρώσεις, τα έκθαμβωτικά μάτια της, που έκλειναν τόση ζωή και κάποιο συνταρακτικό μυστήριο.

Παρακολουθείτε όλοι την εικονομηκή μας σελίδα. Σας διαφοτιζει, σας καταποτίζει, σας πρεπαρκαυοάζει για τον χώνωα της ζωής